

Elképzelt beszélgetés

Jn 10,10b

■ P. NAGY KRISZTINA

– Uram, amikor ezt olvasom, zavarba jövök. – *Miért?* – Mert azt mondom: „*Én azért jöttem, hogy életük legyen.*” Hiszen én élek. Mit jelent akkor az, hogy életem legyen? – *Valóban élsz?* – Azt hittem, igen. – *Mi alapján gondolod?* – Mert helytállok. Mert elvégzem a feladataimat. Mert igyekszem hűséges lenni. – *És biztos, hogy ez ugyanaz?* – Micsoda? – *Az élet és a helytállás.* (Csend.)

– Most, hogy kérdezed... Nem tudom. – *Mikor örültél utoljára csak annak, hogy vagy, vagy hogy az Atya szeret?* – Nem emlékszem. – *Látod? Nem azért kérdezem, hogy megszégyenítselek. Azért kérdezem, mert szeretném, ha észrevenné, milyen könnyű összetéveszteni az életet a puszta működéssel.* – De hát felelősségeink vannak. – *Igen.* – Szolgálatunk van. – *Igen.* – Emberek számítanak ránk. – *Igen.* – Akkor hogyan ne sodródjunk bele ebbe? – *Nem azt kérem, hogy kevesebbet szeress, hanem hogy ne felejtsd el, honnan kapod az életet.* – Én azt hittem, tőled kapom. – *Kapod is. De sokszor úgy élsz, mintha neked kellene előállítanod.* – Ez fáj. – *Az igazság néha fáj, de nem azért mutatom meg, hogy összetörjelek, hanem hogy szabaddá tegyelek.* – Uram, amikor azt mondom: „*életük legyen*”, mire gondolsz? – *Mire gondolsz te, amikor ezt a szót hallod?* – Nyugalomra. Örömré. Egészségre. Biztonságra. – *Ezek mind ajándékok lehetnek. De egyik sem maga az élet.* – Akkor mi az? – *Az, hogy velem vagy.* – Ennyire egyszerű? – *Ennyire mély.* – De akkor miért érzem olyan gyakran, hogy távol vagy? – *Biztos vagy benne, hogy én vagyok távol?* (Csend.)

– Nem. – *Ki távolodik el könnyebben?* – Én. – *És amikor eltávolodsz, hová mész?* – A feladataim közé. A gondjaim közé. Saját magam köré. – *Én pedig utánad megyek.* – Mindig? – *Mit gondolsz, miért mondtam, hogy én vagyok a jó pásztor?* – Mert megkeresed az elvesztettet. – *Mit tesz a pásztor, amikor megtalálja az elveszett juhót?* – A vállára veszi. – *Hagyja, hogy vigyék.* (Csend.)

– *Neked ez nehezedre esik, ugye?* – Igen. – *Miért?* – Mert mindig én szeretnék hordozni másokat. – *És hagyod, hogy én hordozzalak?* – Talán kevésbé. – *Miért?* – Mert könnyebb hasznosnak lenni, mint rászorulóknak. – *Én viszont nem a hasznosságodra vágyom először, hanem rád.* – Ezt nehéz elhinni. – *Tudom.* – Uram, van valami, amit még mindig nem értek. – *Mondd.* – Miért beszélsz ennyit az életről? Miért nem a hitről? Vagy a szeretetről? Vagy az engedelmségről? – *Mert ahol az élet helyreáll, ott a többi is lassan a helyére kerül.* – Én fordítva gondoltam. Ha jobban hinnék, akkor élnék igazán. – *A hit nem teljesítmény, amellyel eljutsz hozzám, hanem annak elfogadása, hogy én már közel jöttem hozzád.* – Akkor nem nekem kell egyre erősebben kapaszkodnom beléd? – *Inkább engedd, hogy én tartsalak meg téged.* – De én sokszor úgy érzem, elengedtelek. – *És én?* – Te... nem.

– Emlékszel, mit mondtam a juhaimról? – Hogy senki sem ragadhatja ki őket a kezedből. – Akkor mondd, melyik az erősebb: a te kapaszkodásod vagy az én megtartó szeretetem? – A tied. – Miért félsz mégis attól, hogy kiesel belőle? – Talán mert jobban bízom magamban, mint benned. – Engedd, hogy én tartsalak. (Csend.)

– Uram, mondhatok valami őszintét? – Mindig. – Néha attól félek, hogy ha igazán rád bízom magam, elveszítek valamit. – Mit félsz elveszíteni? – Azt, amit én irányítok. A terveimet. A biztonságot. Talán még önmagam is. – És mit nyersz, ha mindezt görcsösen őrzöd? – Fáradságot. – Még? – Azt az érzést, hogy minden rajtam múlik. – És valóban minden rajtad múlik? – Tudom, hogy nem. – Akkor miért élsz úgy, mintha igen? – Mert szeretem azt hinni, hogy kézben tartom az életemet. – És kézben tartod? – Nem mindig. – Akkor talán nem az a kérdés, hogy ki tartja kézben az életedet, hanem hogy kinek a kezében szeretnéd tudni? (Csend.)

– Uram, amikor így kérdezel, valami bennem megkönnyebbül. – Miért? – Mert rájövök, hogy nem nekem kell mindent kézben tartanom. Ezek szerint bízhatok benned akkor is, amikor nem értelek? – Különösen akkor. (Hosszú csend.)

– Uram... azt hiszem, most kezdem sejteni, hogy az élet, amelyről beszélsz, nem valami különleges érzés. – Hanem? – Egy kapcsolat. – Igen. – Veled. – És aki velem jár, annak egyetlen lépését sem kell egyedül megtennie. (Csend.)

– Uram... Azt hiszem, most értem, miért vagyok olyan gyakran nyugtalan. – Miért? – Mert tőled várom az életet, de közben folyton máshol keresem. – Hol keresed? – Abban, hogy sikerüljön. Hogy elismerjenek. Hogy biztonságban érezzem magam. Hogy minden a helyére kerüljön. – És amikor ezek megvannak? – Akkor is marad bennem valami hiány. – Miért? – Mert egyik sem te vagy. De Uram, akkor miért van az, hogy mégis olyan gyakran keresem az életet minden másban? – Mert könnyebb azt keresni, amit birtokolni lehet. – És téged nem lehet? – Nem. – Akkor hogyan lehetek a tied? – Úgy, ahogyan a szőlővessző a szőlőtőé. – Maradással? – Igen. – Ez olyan kevésnek tűnik. – Azért, mert mindig tenni akarsz valamit. – Rossz ez? – Nem. Csak könnyen elfelejted, hogy mielőtt bármit tehetnél értem, én már megtettem mindent érted. – Néha attól félek, hogy nem adok neked eleget. – Mit tudnál adni nekem, amit előbb ne kaptál volna tőlem? (Csend.)

– Akkor mit adjak neked? – Magadat. – Azt hittem, azt már odaadtam. – Sokszor csak azt adod, amire büszke vagy. – És amit szégyellek? – Azt is nekem adhatod. – Azt nehezebb. – Tudom. – Nem fogsz elfordulni? – Nézz rám! (Hosszú csend.)

– Nem. A tekinteted ugyanaz. – A szeretet nem azért marad hűséges, mert te mindig hűséges vagy, hanem mert én az vagyok. – Ezt olyan nehéz elhinni. – Nem azt kérem, hogy először elhidd. Azt kérem, hogy maradj velem addig, amíg lassan igaz lesz benned. – Akkor a hit nem egyik pillanatról a másikra születik? – A hit olyan, mint amikor hajnalodik. Sokáig azt hiszed, még éjszaka van. Aztán egyszer csak észreveszed, hogy már minden világosabb lett. (Csend.)

– Uram... és a bőség? – Még mindig ezen a szón időzöl? – Igen. – Mitől félsz? – Attól, hogy olyasmit ígérsz, amit nem fogok megtapasztalni. – Mit gondolsz, amikor Lázár sírjánál álltam, kevesebb volt bennem az élet, mert sírtam? – Nem. – Amikor a kereszten függtem, megszűnt bennem az élet? – Nem. – Akkor ne úgy keresd a bőséget, mint a fájdalom hiányát. – Hanem? – Úgy keresd, mint azt a szeretetet, amelyet sem a fájdalom, sem a veszteség, sem a halál nem tud elvenni tőled. (Hosszú csend.)

– Akkor a bőség... te vagy. – Mosolyogsz. – Mert most először nem egy választ találtam. – Hanem? – Téged.